

על משקל הדין

הן מתעסקות כל השנה סביב נושאים המעסיקים אותנו בימים אלה.

נתנו להן את זכות הדיבור ושמענו את דעתן המלומדת.

עורכת דין ונוטריון, מאמנת תזונה ומנהלת חשבונות וחשבת שחר, משתפות בתחושות וברגשות של אלו שפרנסתן נוגעת במשקל ובדין

נחמי אפל

מודעה

**"כיום בכל
הליך משפטי,
פתאום
חושפים לך
הקלטה של
שיחה אותה
צד כלשהו
לא זוכה, והיא
לרעתו. או
צילום של
אירוע, ואני
תמיד אומרת
שלצערנו הדור
של ימינו לא
הצליח להבין
כפשוטו את
המושג "דע מה
למעלה ממך"**

דין ודברים

"המקום הזה הוא לרוב מקום מרשים. הוא נועד ליצור יראת כבוד מצד המתדיינים", מתארת **מרגלית בוטרמן**, עורכת דין ונוטריון, מגשרת מוסמכת, כיצד נראה אולם דיונים. "בסוף החדר יש את כס השיפוט - שם יושב השופט. יש פעמים בהן יש פורום שופטים, כמו בבית המשפט העליון או בבית הדין לעבודה שם יושבים גם נציגי הציבור. גם קלדנית יושבת ומקלידה כל מילה הנאמרת על ידי הצדדים, השופט או העדים. בצד ימין ושמאל יש שולחנות עם כיסאות לצדדים ולבאי כוחם, ומאחור ספסלים לקהל", היא מציינת נקודה חשובה. "כחלק מהכלל של פומביות הדיון, ישנה אפשרות לכל אדם להיכנס לכל הליך משפטי (אלא אם כן יש הצדקה לעשות אותו חסוי - כגון כאשר מדובר בענייני משפחה או בתיק שעניינו קטינים. או מצב בריאות של המתדיינים - וגם בעבירות אלימות בהן הקורבנות מבקשים לשמור על עצמם). הפומביות הינה חלק מההלך הדמוקרטי - על מנת שתהיה ביקורת ציבורית על ההתנהלות".

יש כמובן גם כללי דיון המחייבים את הצדדים, ושמירה על דרך ארץ. והיא מפרטת: "צד שמדבר צריך לעמוד, צריך לקבל רשות כדי לדבר, אסור להתפרץ לדברי הצד השני וזה לא תמיד קל. כמו כן, לפנות לבית המשפט - קרי לשופט - במילים אדוני/ גברתי, וגם לעורך הדין של הצד השני - חברי/חברתי". הלשון צריכה להיות נקייה כאשר מעמידים דברים על דיוקם. "חברי אינו מדייק בדבריו או 'חברי אינו מתאר נכונה את מה שהיה'..."

נשמע מרשים ממש, מה המקום שלך בסאגה הזו?
"כעורכת דין אני אמורה לייצג את הלקוח ואת האינטרסים שלו, אבל גם נחשבת office of the court". היא בודקת עם הלקוח היטב את הסיפור כפי שהוא מבחינתו, ואת האינטרסים שלו. ובוחנת גם מה יכול להיות הסיפור של הצד השני. "על מנת להכין תיק נכון עבור הלקוח, וכדי לדעת אילו עובדות לספר כבר בהתחלה ועל איזו נקודה לשים דגש". בוטרמן מציגה דוגמאות. "עובד בא עם

סיפור של התנכלות חמורה במקום העבודה, ובין השאר מספר כי הוא חושב שהם חושבים אותו כמו עובד אחר שנהג שלא בסדר. בתחילה חשבת כי זו סתם אנקדוטה אותה הוא מזכיר, והיא לא רלוונטית לסיפור. אבל משיחה עם המעסיק - הם גם העלו את הסיפור הזה כדוגמה שהנה אותו אדם הודה בכך שהיה לא בסדר. עכשיו אני יודעת שיש להתייחס לאותו סיפור לגבי אותו עובד - כי זה אכן חלק מהסיפור, ויש לכך השפעה. כי זה מראה שהם באים עם דעה קדומה, וזו לא סתם תחושה של העובד. חוץ מהטיפול המשפטי - ניהול הליך משפטי הוא לא דבר קל בכלל ללקוח. הוא דורש ממנו הרבה מאד אנרגיות וגם להתמודד עם סיטואציות לא קלות. ובשיח של ימינו - הליך משפטי דורש חוסן נפשי מצד הלקוח. אני מנסה לברר עם העובד האם אכן יש לו את החוסן ואת האנרגיות והאם הסכומים הנתבעים שווים את אותה השקעה. עובד שהייתה לו תמיד הרגשה שהוא בסדר ומרוצים ממנו והוא עושה ככל יכולתו, שלו - אותן לרוב כלל לא הכיר. לרוב הטענות הללו צצו כדי להצדיק את התנהלות המעסיק - אבל עדיין לעובד נוצרת פגיעה קשה בנפש - בביטחון העצמי, בתחושת הערך העצמי, ואני בודקת יחד עם הלקוח אם נכון לו לנהל את ההליך. יש פעמים בהן ההליך עצמו הוא סוג של ריפוי - הרי אם אקבל סעד - יכירו בכך שהטענות אין להן על מה לסמוך - אבל זה שווה רק אם מדובר על סכומים ממש משמעותיים. עובד שעבד תקופה קצרה ואפילו שנה והחליטו לפטר אותו בלי שימוע, זה לא תקין. אבל לא חושבת ששווה לעובד כזה לנהל הליך משפטי כי לרוב הפיצויים הם לא משהו כזה שיצדיק את כל הזמן והאנרגיה שיש להשקיע. לא כל סכום שווה את המאמץ הנפשי והזמן אותו דורש הליך משפטי. אבל גם כל מקרה ונסיבותיו. לפעמים ההליך המשפטי שווה בשביל לרפא איזה שבר אצל הלקוח, שנפגע קשות מהתנהלות הצד השני". והיא מוסיפה המלצה. "אני ממליצה על הליך גישור, ופעמים רבות בתי המשפט שולחים תיקים לגישור, שכן אם הליך הגישור מתנהל על ידי מגשר מוסמך - הוא אמור להבין מהצדדים מהן הנקודות שיותר כואבות לצד השני ובכך לנסות לפתור את ההליך. אבל צריך לבוא עם מצב נפשי בו די ברור לך מה אתה חייב ומה מגיע לך, כדי שלא תיפול למניפולציות".

האם כשימי הדין קרבים, יש תחושה המתעצמת אצלך בתפקידך?

"מאחר ואני מתדיינת בפני בשר ודם, אני תמיד מתפללת לפני כל הליך שלא תצא תקלה תחת ידי, ושנישא חן וחסד לפני השופט. כי די ברור לי שבלי סייעתא דשמיא אין סיכוי לכולם. בכלל, כיום בכל הליך משפטי, פתאום חושפים לך הקלטה של שיחה אותה צד כלשהו לא זוכה, והיא לרעתו. או צילום של אירוע, ואני תמיד אומרת שלצערנו הדור של ימינו לא הצליח להבין כפשוטו את המושג "דע מה למעלה ממך עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך..." ולכן הגענו לדור שבו הדבר קיים במוחשי. צריך להבין שכפשוטו כל מעשה שעושים - גם במרחב

"היא מצפה לשינוי מידי גם בממדים, שהמשקל יסביר לה מיד פנים. זה כל כך עצוב והרואי. השינוי בכל דבר בחיים לא מגיע בהבלחה של החלטה. ההחלטה והרצון לשינוי יפים כשלעצמם אבל בכלל לא מספיקים"

הפרטי וגם הציבורי יכול להיות מוקלט ומצולם. ואם זה לא מרתיע אותנו, בדידנו הווה עובדה..."

האם בימי הדין מתקיים המושג "לפנים משורת הדין"?

היא צוחקת קצת. בכל זאת מדובר על דינים של בשר ודם, ולא על דין אמיתי שאין נכון הימנו. ובכל זאת, היא נזכרת בימים עברו. "בזמן שהייתי במשרד הפנים, היו הרבה עובדים דתיים שהיו צריכים להכריע בזכויות כספיות של אנשים. כאשר העניין היה מגיע אליהם בחודש אלול, העובד היה אומר: אני הולך אתו לפנים משורת הדין. תמיד הייתה עולה השאלה: האם נכון להתחשב בזה? האם באמת אלו זכויות שלכאורה לא היו מגיעות ובהתחשב בכך שזה חודש אלול אולי זה גורר הפליה, חוסר צדק. כי אם זו הטבה שמישהו צריך לשלם אותה אז... אמנם הרבה פעמים זו הקופה הציבורית, אבל בסופו של יום, זה על חשבון מישהו אחר. איני רב, ולא מכריעה בעניינים כאלה. אך ברור שזה לא עומד מבחינה משפטית". עוד אחת מהפעמים בהן הדין התרחש ממש בתקופה זו. ימי הרחמים והסליחות לפני מספר שנים. "הגיע אלי בעל דירה שחשך כסף כדי לקנות דירה ולהשכיר אותה. מדובר היה בדירה ישנה, באזור לא הכי סימפטי בירושלים. הוא השכיר אותה למישהי ללא ערבויות, פיקדונות ושיקים למרות שהתרינו בו על כך. הוא היה לחוץ להשכיר והמשכנתא חנקה את צווארו. די צפוי היה שהתשלום לא הגיע באופן סדיר. מה שהיה כאן שונה, שלדירת היו בכל פעם תירוצים שונים. כמו ששילמה במזומן ולא קיבלה קבלה, הייתה רטיבות ושילמתי לבעל מלאכה. אפילו טרמיטים היו סיבה בגינה לא הגיע התשלום.

אחרי שהסתובבו סחור סחור, פנה בעל הדירה לבית המשפט בהליך פינוי מהיר. ההליך הגיע בחודש אלול, ואז החלו לבצבץ סימני תשובה אצל השוכרת והיא הבטיחה שתשלם מעתה". בסוג דיונים מעין אלו, אי אפשר לדבר על העבר, רק לגבי ההווה והעתיד. השופטת הציגה קלף כי הנתבעת הינה חד הורית, אימא לילדים, ואין מכובד לזרוק אותה אל הרחוב בזמן ובמצב כזה. "כמובן שזה עוול גדול, כי היא מיצתה זכויות דרך התבכיינות. בעל הדירה לא היה קרוץ מהחומר הזה, למרות שהסברנו לו שכן כדאי לו אולי לנגן גם את הניגון הזה. גם הוא לקח משכנתא, גם לו קשה לשלם אותה.

"אחרי כמה חודשים, שוב התשלום לא הגיע. כאשר פנינו לעורך הדין שלהם, הוא כבר לא ייצג אותם. אולי גם לו הפסיקו לשלם שכר טרחה. הוא נותר עם דיירת בעייתית, ולחזור שוב לנהל הליך משפטי, לא היו לו אמצעים".

מרגלית מציינת כמה דברים חשובים לפני שסוחפת אותנו ההחלטה לצאת להתמקח בדין ודברים: "גם בכנסת וגם בבתי המשפט, בעלי הדירה נתפסים

מודעה

Freidy Laufer
photography
0559543767

פריידי לאופר צלמת
ילדים . משפחות . אופנה . וניבורן
fr9543767@gmail.com

דוברת
עברית ואידיש

"בהקשת כפתור את מקבלת סיכום כל הפעולות והסך הכללי. זה קצת מלחיץ, כי הדיוק חייב להיות אמיתי. הקשה שגויה של נתון אחד יכולה לגרור תוצאות עגומות. הערנות היא מוצר צריכה בסיסי, והדיוק חייב להיות נוכח"

כאלו העושים את השוברים". זו עובדה קיימת במדינת ישראל. "יש אמנם כאלו, אבל בודדים. רוב המשכירים הם אנשים שהשכילו לחסוך מעט כסף, ולקחו משכנתא הדופקת ומרוקנת להם את חשבון הבנק. בחודש בו נעדר תשלום השכירות, גם להם יש חיסרון כיס. יש פעמים שהם אפילו שוכרים ומשכירים. וגם הם במעמד הביניים בדיוק כמו השוכר". יש לה נקודה חשובה בדרך להשכרת הדירה שלכם: "אל תעשו זאת מבלי לדאוג לערבויות ובטוחות וכדאי לברר קודם את ההיסטוריה של השוכר, בדקו למה עזב את הדירה הקודמת, איך השאיר אותה והאם יש לו אפשרות לעמוד בתשלומים. זה גם חשוב כדי לדעת אם ואיך ישמור על הדירה שאתם משכירים לו, אחרי הכל - אתה מציב לרשותו את הנכס שלך". ולגבי תביעת פינוי: "לא כדאי להגיש תביעה בחודשים יולי ואוגוסט. הדיון יגיע לקראת החגים...". אלף אלפי הבדלות בין דין עמי הארצות שמייס וארץ בין אלוקים לאדם יהי רצון שנוזה לזכות בדין שמייס ואבא שלנו יכתוב אותנו לזכות, ולא לחובה וכן, לפני משורת הדין

משקל האמת

"בכיתה י"ב בסמינר, אי שם. לפני עשרות שנות אור. זכיתי להתחנך אצל מחנכת אהובה ומיוחדת. אחד המאפיינים הבולטים שגרמו להערכתה בפני התלמידות, אחרי שהאישיות שלה הייתה משכמה ומעלה כמובן, הייתה העובדה שהיא הייתה מקפידה לבוא מאורגנת ומוקפדת. החליפות שלה היו יפות ומחויטות". נזכרת **יונית קורנברג**, מאמנת תזונה נכונה, מ פ ת ח ת שיטת fits היא הייתה נועלת נעלי עקב אפילו", היא צוחקת. "באחד משיעורי היהדות בסמינר, היא הסבירה שעצם העמידה, משפיעה על ההתנהגות. ההתנהגות כאשר אנחנו נעולים על עקב, שונה בתכלית מההתנהגות כאשר אנו נעולים בנעלי ספורט". נעלי הליכה שונות, מזמינות של התנהגות של פורקן, דרוו. מין הרגשה של טיול שנת. זאת לא התנהגות של בת מלך! "ולמה אני מספרת את כל זה?", יונית מסבירה בחן ובטוב טעם. "אם אנחנו מדברות על משקל. הדבר

הראשון שחשוב לדעת בטרם אנחנו מברכות ואוכלות זה שהעולם הזה הוא בית מלוכה. כשם שלא תשתתפי באירוע יוקרה ותאכלי באופן חופשי בחוסר נימוס. כך בשולחן, אנו כיהודים. יושבים לידו עם גינוני נימוס. סכין בצד אחד, מזלג בצד שני. כאשר אוכלים בהיסח הדעת מן הסירים תוך אלף ארגונים וניהול פרויקטים, המוח אינו מקבל את המסר. הוא לא מבין את זה שקיבלנו אוכל, ותחושת שובע אמורה להיות מנת חלקנו כעת. הוא נמצא בחיפוש מתמיד אחר אוכל".

"אחד הנושאים שהכי 'קואבים' ונמצאים במרכז המחלוקת הוא נושא המשקל! כמה אנשים ונשים בעיקר מוכנים לתת, להשקיע בשביל שהמשקל שלהם יזוז", היא מציינת עובדה קיימת. "אחד הפרמטרים הכי בולטים ומצחיקים זה כאשר אישה מחליטה לעשות סוף סוף שינוי, ולקחת את עצמה בידיים - היא מצפה לשינוי מידי גם בממדים... שהמשקל יסביר לה מיד פנים - - - זה כל כך עצוב והרואי. השינוי בכל דבר בחיים לא מגיע בהבלחה של החלטה. ההחלטה והרצון לשינוי יפים כשלעצמם אבל בכלל לא מספיקים!... ואני מנסה להסביר שבמצב בו הרגלנו את הגוף כל כך הרבה שנים, שהכנסנו אליו שפע של הרבה פסולת, הוא לא בהכרח יגיב ביום אחד, לא בהכרח שיראה לנו מיד את התמורה הגדולה".

ובכן, יש הבדל בין משקל גשמי למשקל הרוחני, בו כן כל מעשה טוב
"נכון!", היא מחייכת
מיד משפיע?
עונה מיד,
ח י ו ך

שמרגישים אותו גם מבעד לפומית. "במאזניים זה ציור כל כך יפה להמחשה. הכול נמדד, הכול נרשם - כל שינוי לטובה ובסוף מתישהו (ואין לנו יכולת לדעת כמה זמן ומתי זה יקרה...) כך המאזניים תיטה לטובתנו. זהו תהליך הלוקח זמן. שינויים לא מבצעים ביום אחד- וגם אם סטינו יום אחד וקצת נפלנו - לזכור שהכול שקול ומדוד. ואם נחזור לעצמנו מהר, נחזור לשגרה אותה בנינו לעצמנו, הנפילה לא תהיה ממוספרת, אבל אם בגלל הנפילה ניפול עוד - - - אזי יתחיל רישום חדש וחבל! "כמו שרובן העולם מוותר וסולח לנו כל שנה מחדש, מנסה אותנו שוב ושוב ורושם וסופר ומונה... ניתן גם לעצמנו לסלוח על כל ההתנהלות הלקויה, המעשים שגרמו לנו להגיע למשקל שלא נעים לנו... ואנחנו לא מתחברות ואז מתוך הסליחה נוכל יותר להתקדם ולעזור לעצמנו לעבר המטרה".

את מרגישה קצת את הדמיון הזה על נשים שאת מלווה?
"קודם כל, זה רק על מנת לנסות להמחיש לנו מה שקורה למעלה, אין שום קשר בין משקל חיצוני כזה, שאמנם שווה בריאות, לכוח שלמצוות שלנו יש בעולם הבא וכיצד הן משפיעות בעולם הזה. אבל כן חושבת שיש איזשהם פיתוי רצינות הנושבים בין כל נשות ישראל והעם כולו בימים אלה. לא יכולה להגיד שיש קשר (ההיפך, נשים נאנחות, אוהו, מגיעים החגים ואיתם הפיתוי לארוחות בלתי סדירות). אני תמיד אומרת שמי שציווה עלינו לשמוח בחג בעזרת בשר ויין, הוא שאמר לנו גם לשמור על הבריאות. כך שמהנישה הזו, אני שולפת תשובה מיידי. כמובן שימי של חשבון נפש בעולם, משליכים מיידי על כל התחומים בחיים...".

בין ספרות של משקל לעוצמה של מצוות מפרידות תהומות אלפי הבדלות!

סופר ומונה

"את רוצה לדעת קצת סודות מהמספרים?", שואלת **תהילה אוהיון, מנהלת חשבונות וחשבת שכה**. "ובכן", היא מחייכת וממשיכה. "צר לי לאכזב, אבל כל הספירות היום מתבצעות באופן אוטומטי", והיא מסבירה: "בעבר, היו יושבים רכונים על גבי גיליונות ומונים כל פעולה ותזונה. היום, מה שצריך זה רק להזין נתונים למערכת, והחשבון מתבצע לעצמו. בהקשת כפתור את מקבלת סיכום כל הפעולות והסך הכללי. זה קצת מלחיץ, כי הדיוק חייב להיות אמיתי. הקשה שגויה של נתון אחד יכולה לגרור תוצאות עגומות. הערנות היא מוצר צריכה בסיסי, והדיוק חייב להיות נוכח.

"לכן יש הרבה בקרה על כל פעולה, ותפילה נלחשת על השפתיים תמיד כאשר אני מסיימת לארגן תחום נוסף במשרד. בכלל, אם את רוצה לדעת על ספירות

התחדשות

מדוקדקות, זו מחשבה המטיילת במוחי אינספור פעמים. אני בטוחה שלמעלה יושבים וסופרים לנו כל מעשה, וכל מצווה משפיעה. אבל כשאנחנו טועים, אין לנו שליטה לפעמים על המשמעות. אלוקים הוא מעל הטבע, ואין לנו השגות על הדרך בה הוא מחשב כל פעולה. בוודאות שזה הכי מדוקדק בעולם. אבל עדיין היא רצה הסברה הזו, שמצדדת בעד זה, שאנחנו אמורים לקחת אחריות על מעשינו, הכול נספר ונמדד. העולם היום הוא אוטומטי, ללא תירוצים וסברות. אי אפשר לעגל פינות, הכל נעשה בעזרת רובוטים. אם פעם עובד יכול היה להתחנך בפני מעסיק כי האיחור שלו ייסלח או להסתיר אותו, היום בהקשת אצבע שעותיו נספרות. יש שליטה על המחשבים, כך שאפשר לראות מה עושים במקום לעבוד. והכל נספר ונמדד. ובהגיע עת חשבון, מנוכה השכר בעולם האמת זה לא ככה, שם יש מקום לתפילות וחזרה בתשובה. שם הכול מדויק, אבל אנושי. אין מקום לטעויות, אבל יש סיבה וטעם לחזור בתשובה אמיתית וכנה".

ובכל זאת, מה יש לך לומר בנוגע לניהול חשבונות לאומה?

"אני פוגשת את זה הרבה פעמים בטפסים לא מדויקים שאני נפגשת בהם. אנשים לא מציינים פרטים נכונים על מנת שלא להשפיע לרעה על השכר שלהם. אני לא מתערבת, רק יש למעלה מישהו שסופר גם את הסטייה הזו. לא רב, לא פוסקת הלכות. אבל כאלה שאני יודעת שהפרטים שלהם שגויים, על גבם האחריות...".

את מרגישה הבדל בין ספירה וחשבון במהלך השנה לימים אלה?

"בוודאי!", היא מציינת. "אני כל הזמן חושבת על כך כשאני סופרת. אני נזהרת בכפליים, לא רוצה לעשות טעויות, כתפיי צרות מכדי שאוכל לשאת על גבי נקודות לקראת יום הדין. אני רק מתפללת, ובזמן זה - ביתר שאת...".

היושב בשמיים -

מעביר לפניו

את כל מה שהזנת

אתמול, מחר - עכשיו

יהי רצון שנזכה בדין למרות היותנו חוטאים וחוזרים שתיכתב שנה מתוקה ונטה יחדיו את הכף לטובה אמין!